

עד שיבא לפני המלך נ^ט) אף על פי שאינו יכול לדבר לפניו, וainו ראוי לבא לפניו אף על פי כן יעשה לו המלך רצונו, כי רחמנות גדול עליו עד מאד:

(לולמת פליקס דה' ע"ה)

ס"ד. בְּלִימֵי עֲנֵי רְعִים (משלי ט"ו), על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל (נילס למ"ה ע"ה) אין עני מ^ט) אלא מן הדעת, בר הוא הפירוש, כל ימי עני, שהוא עני בדעת, רעים, ר"ל שאין

מקור מים חיים

הקדושה ולאהבה ויראה אמיתית, זהה כלל גדול המחויב לטהור טהור (כב"ק דצ"ב ע"ב) וכיון שנפשם מחוברים אצל הצדיק באהבה אמיתית לצדיק. אף על פי שמצוות שלו הם כרימון שהם ללא דחילו ורחימו ולא פרחת לעילא, אף על פי כן אם הוא דבוק ומקורב להצדיק, הצדיק מעלה מצוות שלו ועובדת שלו, שלא יהיה בכלל ימי עני בדעת רעים, ולמה אמר הפסוק כל ימי עני רעים.

ומתרץ הגمرا בזודאי מאנשי פשוטים אפילו עמי הארץ, ומכל שכן תלמידי חכמים מהם מקורבים לצדיק אין הפסוק מדבר חלילה, כדיוע מס' מספר חסד לאברהם [וכן הוא במדרש תנחותמא פ' וירא סי' ט'] שככל הדבקים לצדיק נעשים בחינות תיק הספר אשר מצילין תיק הספר עם הספר, אלא بما הכתוב מדבר מהתלמידי חכמים שאין בהם דעה אשר נבלה טובה מהם (מדרש רבתי ויקרא פ' א' סי' ט"ו) ופירוש תלמיד חכם שאין בו דעת, שאין בו דעת לעבד את הבורא ולזוך גופו ונפשו ברשפי אש להבת שלhalbת העלות נשמותו למקור החיים אילן התורה, וכיון שאינו טועם טעם מתיקות עיריבות יידירות נعمימות חביבות התורה, תורה לשמה, בזודאי נבלה טובה ממנו, ופירוש נבלה, נשמות הנובלין, בעל נובל, נשות עמי הארץ, בזודאי טוב נפש עם הארץ, ומכל שכן כשהוא דבוק לצדיק אמת ותומך אותו, מחלמיד חכם כזה אשר אין לו תיקון אלא בגלגולCIDיעו ליזדיען אמת, ולחכמי חכמים כאלו, התורה להם שינוי וסת, כי וסת וטבח גופם עכור עדין בכל מדות רעות ותאות רעות, והتورה הקדושה בזודאי להם שינוי וסת, שאינם מורגlin בטעם עיריבות יידירות נعمימות שללה, ומכל שכן הלומדים להתגאות ובזודאי התורה

ט) עיין בעניין השמירה שלפני המלך לעיל אות נ"ד ואות נ"ה.

ט) ובಹיכל הברכה פ' בראשית דמ"א ע"ב העתק עניין זה בביור ז"ל, ופירוש הפסוק כל ימי עני רעים, מי שהוא עני בדעת ואין מוטר נפשו וגופו לעבודת הבורא, להלהיב הנפש המשכלה, להעלות מין נוקבין לתקן גבורות דעתך, בזודאי כל ימי עני רעים, אין הימים שלו נתבררו ברזוא דעתך, להיות לו לבוש לנפש להתחדן בו, ועל זה פריך הגمرا והaicא שבתות וימים טובים, פירוש שיש צדיקים הנקראים [בשם שבתותיהם] בבחינת שבתות, כי הוא מופרש ומובדל מכל עסקי העולם הזה, אלא כלו לה, ואין דעתו מעורבת עם הבריות כלל, אלא פרוש ומובדל קדוש וטהור, וכברוב קדושתו אינו יכול כלל לסבול העולם ואף על פי כן בחמת גודל צדקתו הצדיק, על ידי עבודתו הקדושה רצונו ברשפי שלhalbת ע"פ שהוא פרוש מכל העולם אף על פי כן במילוי דשמייא שלו שעבוד לבוראו הוא מוכיח אותם כדיוע מהרב הקדוש מלובלין, וגם יש צדיקים הנקראים יום טוב, שמלאכת אוכל נשענה בו שהוא משגיח בצרבי ציבור תמיד ודעתו מעורבת בין הבריות וממשיך עליהם רחמים ורצון פרנסה ויישועה ורפואה, ומתקנים בדרך הישר, ועל זה פריך בגمرا למה אמר הפסוק כל ימי עני רעים [דרהינו] מי שאין לו דעת וDOBקות ואהבת השם להעלות מין נוקבין ברשפי להבת שלhalbת, הימים שלו הם רעים, הלא יש צדיקים גדולים הנקראים שבת ויום טוב ובזודאי הצדיקים האלו ברוב קדושתם ואהבתם וטהרטם, הם מעליין את העולם לעבודה

תפלתו ולימודו נחשבת כלל לפני יתברך שם, כי בזודאי הם بلا דחילו ורוחימו, ולא פרחת לעילא (מיكونו וועל פקידות מיקון יי'), ופריך (טגמיל נכל גמלן ל�מ"ז ע"ה) והוא איך שבחות וימים טובים ר"ל, שבזודאי ביוםיהם הלו בא לכל אדם התועරות מלמעלה, ובזודאי מתחפל בהם בכוונה, ותירץ שניינו וסת, רצה לומר אף שמחפל עתה בכוונה, רואה את עצמו שמחפל בכוונה מלה) ומחמת זה בא לו גאות וגדלות בלבו, וראה את עצמו שעלה עתה במדרגה עליונה לכך אף עתה הם רעים לפיה שניינו וסת הוא תחלת חולין מעיים, רצה לומר שאין היצר הרע מתגרה אלא מתוך אכילה ושתייה (וועל יילך ע"ל נמלגן"ע) ומחמת זה בא לו הגיאות וד"ל:

(לולם הリン"ט לט"ז ע"ג רמי הגדות נס"ק מול מולה לם"ז ע"ד)

סח. **שמעתי** בשם הבעל שם טוב זלה"ה שהיה אומר עבירה גדולה בידי הציבור, כשהש"ץ אמרנו מאיריך בניגונים ורוצה לשיים איזה עניין מהתפללה, והם מאיריכים בחפלתם, ומעכבים על ידו מהשפיע, ואם ימתין עד כלותם ויסיימו הציבור תפלהם, בין כך ובין כך יחליש המוחין אצלו, ולא יהיה לו אחר כך מוחין חזקים להשפיע אל השכינה, ואם כן, מה מאד צריכין הציבור להזהר ולהשמר שלא יגרמו ככה ח"ז ויאבדו טובה הרבה, וכיון שכן ראה גם ראה, אשר מלאכה גדולה ועובדא כבדה הוא בין שנייהם, הש"ץ עם הציבור, לדעת איך יתנהגו בענייני התפלה, ובידי הש"ץ ביותר:

(מול ממליך פ' מולה ד"ה ומלה מולה)

ס. יש פעם שאדם רוצה להתפלל בהתלהבות ואני יכול שאבריו כבדים עליו, ור' ישראל בעל שם זלה"ה אמר, שדוד המלך עליו השלום התפלל על זה (מאלס ע"ה) אל תשילכני לעת זקנה מני שאבריו כבדים עליו צוקן:

(מול מולה פ' עקג מול קלמן ד"ה ע"ג)

מקור מים חיים

את נפשו, אלא שדובר עתק על צדיק, וモוצר כל מדות רעות שבו בתוך הצדיק, ובזודאי תלמיד חכם כזה נאמר עליו כל מי עני רעים, ערום יצא וערום ישוב, ונבלת טובה ממנו, ודי בזה לירודין, עכ"ל.

מל) עיין לעיל פ' בראשית אות קנו"ז ואות קנו"ז ושם בהגה בענין ר"ל זבין נפשי לבודאי שם מבואר כל זה היטב.

מן) בס' אור המAIR על קהילת ד"ה ברבות הטובה כתוב וז"ל, משל נאה בשם הבעל שם טוב

לهم חולין מעיים, כי המעיים הם לב וכבד וטחול, וצריך לזכך הלב שהיה משכן השכינה, ולרפאות הכבד מכעס ומגיאות, וכן שאר אברים הפנימיים, כלנית יוatzות (ברכות דס"א סע"א) וצריך לדאות שייהיו יוatzין לטוב, ואotton הלומדים התורה ללא דעת כמבואר לעיל, לא די שאינו מרפא עצמו מחולין מדות רעות על ידי התורה, אלא "שה תורה נעשה לו סם המות, ומתרגbern עליו חולאים רעים, מדות רעות, ולא די שאינו מדקק עצמו לצדיק אמת כדי שיתקן ויעלה

סז. מהבעל שם טוב ביאור עניין אל תשילכני לעת זקנה, הכוונה שאל ישליך העת לידי זקנה, כי לפעמים נופל העבודה של האדם לידי זקנה באמצעות המשך הזמן וכו': (חול סמiliar פ' יטלו)

מקור מים חיים

בקרכו בעבותות אהבה,ומי שחלק לו אלהים בבינה, והכרתו חזקה, נפשו יודעת מאוד שאין תפלה אחת דומה לתפלה שנייה בשום אופן [עיין לקמן בפרשטיינו בפנים אותן ק"כ ואות קכ"ד ע"ש] ומה שמתksen בשחרית אינו מתksen במנחה ובערבית, והכל תולה בהערכתה המחשבות במעשהו בחוץ, בליךיות בחינות ורמיוא רחכמתא מכל דבר כיעולם, ובכל מקום שנutan עניינו לראות הוא טוב רואה אלהות המלבוש לשם, וכל עוד שימוש רומיות אלהות בחינות מהודשות נולד אצל התעוורויות וחשך אהבה להוציא דברו לפניו אלהים בדוחילו. ורוחימו כאילו עדין לא התפלל מעולם כי אם עתה מחדש וכיון שראה המלך תשוקת שחק אהבתו ומגמותו להשיג ולהבין התפשטותו בהנבראים להשיגו בחינות שונות, שהוא יתברך נראה ונדמה אליו בכל שעיה ורגע, ושם המלך לקרה הפקח כי אם לוקח מאתו חייו דהאי עלמא השפל, ונוטן לו חייו דההוא עלמא שהוא לעלה מבחינת סדר זמינים, ושם אין התחלקות המדאות כלל, והכל שווה לפניו, וכיון שבא לשם, העבודה אצלם תמיד מחודשת, וכיון שאינה תולה בחינת הזמן להיות נופלת לבחינת זקנה, ואז עובד הוא את הקדוש ברוך הוא בחשך גדול ובחלהבות ושבות אהבה בכל פרטיו עתיו ורגעיו בלתי התלבשות באמצעות המדאות כלל, ואז טוב לו כזה ובבא, אנס"ו, עכ"ל.

ובס' נתיב מצותיך נתיב אמונה שביל ג' אותן ל' כתוב בזה וז"ל, אמר מרדן משל למלך שהיה לו מגנן יפה שאין כמהו, ובכל פעם היה מביא לו אנשים חשובים כדי שיתעורר היטב בקהל נעים, פעם אחד אמר המלך מה אני מטריח עצמי בכל פעם, והלך וסימא את עניינו, ונתעורר בעצמו, וזה שnitel מצדיק חייו דהאי עלמא, והוא דבוק באורו יתרוך בלתי שום התעוורויות כו', עכ"ל.

ובס' נוצר חסד פרק ה' אותן זי"ז סיימ בזה וז"ל,

וללה"ה בלא נמשל, מלך אחד היה לו איש יודע לנגן בכינור הניגון תחילית היופי, וישראל בעניין המלך ניגון אחד מניגונו, וציווה המלך שנגן לפניו בהיכלו זה הניגון בכל יום ויום כמה פעמים ביום, וכן עשה, לימים בא הניגון בעניין המנגן לכל זקנה, וניטל ממנו החשק וההתעוורויות כימים ימים, מה עשה המלך להכניס התעוורויות וחשך אהבה למנגן, היה קורא בכל יום ובכל פעם שרצה לשמעו זה הניגון הישר בעניינו, איש חדש מקרוב בא מהשוק אשר לא שמע מעולם זה הניגון, ולהיות שהאיש מקרוב בא, גורם חשקות והתלהבות מחדש למנגן, וניגן המלך כן זמן רב, לימים נתיעץ המלך כדת מה לעשות עוד עם זה המנגן, כי טרחה יתראה הוא להזמין לפניו בכל פעם איש חדש בכדי להביא לו למנגן התעוורויות חדש, ועצה היועצה לזה, ציווה לנקר את עניינו של המנגן לבילירה עוד לנצח תואר דמות אדם, וכל זמן שעלה ברצונו לשמעו הניגון הישר בעניינו, אמר למנגן הנה יש איש חדש בא מקרוב אשר לא שמע מעולם נגינה שלו, ואז נולד אצלו תעונג חדש, וכיון שאין לו עינים לראות תואר אדם וסביר באמת אשר חדשים מקרוב באו, עד כאן המשל.

ושאל השואל מהו המיליצה והنمישל של המשל הזה, והנראה שזו נאמר על עניין התפלה, אשר ישראל בעניין המלך מלכי המלכים שאחנו עמי ישראל נתפלל לפניו שלוש תפלות בכל יום ויום, שמונה עשרה ברכות שתקנו האבות (ברכות דכ"ו ע"ב) אברהם תיקן תפלה שחרית יצחק תפלה מנחה יעקב תפלה ערבית, והנה בכל יום שאנו מתפללים תקוני התפלה, אינה בדרך כלל כי אם שמונה עשרה אחת, כי בשחרית עיקר התפלה שמונה עשרה ברכות וכן במנחה וכן בערבית, ולכן נפלת אצלנו העבודה זו תפלה לבחינת זקנה, מה עשה המלך מלכו של עולם עצה על זה, שולח לאדם בכל יום ויום בחינות שונות שיקח לעצמו רמיוא דחויכתא וכו', ובזה יפה לעורר לבו

סח. מהרבי אלחי וכבו' בעל שם טוב ז"ל, בפסוק אל תשיליכני לעת זקנה וגרו, תימא וכי בבחורתו אינו צריך סייע אתמה, אלא הכוונה דלפעמים יתלהב האדם לאיזה עובדא הן לתרה הן לתפלה, אבל אינו מתיישן אצלו זה ההתלהבות והחשש, רק תיכף ומיד יפול מהחשש, ודומה לו כאילו הוקין זה המצוה, על דרך שאמרו (געור מלים פיס כי ק"ה) כפרוטגמא ישנה, זה אמר אל תשיליכני מההתלהבות, להיות בעניין צקנה וכפרוטגמא ישנה, אלא שיהיה אצל כפרוטגמא חדשה:

(צפמי נדיקיס סוי"פ פקידי, מולדות יתקן וŁטמןן, וטס נרמי טכליס).

סח. צרייך האדם ללמידה ולהרגיל את עצמו שיתפלל אפילו הזמירות בקול עמוק, ויצעק בלחש, ויאמר הדבר בין בזמירויות בין בלימוד, בכל כחו, כדכתייב (מליס ל"א) כל עצמותי וכו', והצעקה שתהיה מחתמת דבקות תהיה בלחש:

(לומת קלינ"ט ד"ד ע"ג)

לוח/נ 1234567

ע. פעמים יש לעבוד לשם יתברך בנשמה בלבד, והגוף יהיה עומד במקומו, כדי שלא יחלה כשייתמש בו הרבה, ולפעמים יכול אדם לומר התפלה באהבה ויראה והתלהבות גדול בלי שום תנועה, ויהיה נראה לאדם אחר שהוא אומר אותו דברים בלי שום דבקות, וזה יכול האדם לעשות כשהוא דבוק מאד לשם יתברך אז יכול לעבוד אותו בנשמה בלבד באהבה רבה וגדולה, וזה העבודה הוא יותר טובה והולכת ב מהירות יותר ובבדיקות יותר לשם יתברך, מההתפלה שנראית בחוץ על האברים מי) ואין להקליפה אחיזה בזו התפלה שכולו הוא בפניםיות:

(לומת קלינ"ט ד"ג ע"ה, כת"ט לכ"ג ע"ג).

עא. פעמים יכול לומר התפלה ב מהירות מאד מחתמת שבוער בלבו אהבת השם יתברך מאד, והתיבות יוצאים מפיו מל) בעצם:

(לומת קלינ"ט ד"ד ע"ג)

מקור מים חיים

עלמא, ואז כל רגע חדש אצלו בסוד התכללות Cain עליאון, יוז"ד זעירא, שחורה, דלית לה עיניין, בביטול המזיאות וכו', עכ"ל.
ועוד עיין עניין אל תשיליכני לעת זקנה לקמן בפי לך בהגה מא".

מג) עיין לעיל פ' בראשית אותן מ"ז ושם בהגה ט"ז מה שהעתקתי בעניין זה.

וכן צדיק נתחדר אצלו עבודה בכל יום על ידי כמה סיבות לטוב ולмотב, וכשזוכה לבחינות אין עליון אין ממש ניטל ממנו חייו דהאי עלמא ואז חלף והלך לוי הרע, והכל נתהפרק אצלו למושכל אלוהי, עכ"ל.

ושם בס' נוצר חסד פ"ז ד"ה אחדות ע"י כו' סיים בה ז"ל, עד שהמלך נטל את עיניו חייו דהאי

בעל שם טוב

התפלה

עב. לטהר המחשבה, קבלתי ממורי נר"ו [רבינו הבעל שם טוב זי"ע] לכוון בשם כוז"ו מה) וכותב מו"ה מ"פ שם זה בחכמה, שם המחשבה, והוא בוחינת דין, ושם זה במילאו, כזה כ"ף וא"ו זי"ן וא"ו גימטריא טפטפה שם המחשבה, עד כאן: (סידור ל' סגמי ז"ל)

אנו בחרבון

עג. לולי דמסתפינא להעלות בכתב מה ששמעתי ממורי דברים נוראים בעניין מיתוק דין מ"ז ש"כ ופ"ר, והמתתקת הרהורים על ידי שם שדי וחילופו כהה וגם שם הויה בחילוף [הוּא שם כוזן], ורשמתי ראשית פרקים בנייר בפני עצמו:

(מו"י סמום דמ"ה ע"ג)

עד. סוד שם כהה שחילופו שדי ובזה השם הרג משה למצרי, והעליה הניצוץ השורה במקומ טינוף לשומו, והשם הזה מסוגל מאד לזה כידוע ממן אלהי הבעל שם טוב [זי"ע] האיך להעלות עם זה השם לכל הניצוצים וכו':

(ולג' רמ"ס פ' לו דנ"ח ע"ה)

עה. בשם ריב"ש שמעתי שהשם כוזו הוא אחוריים של שם הויה, ושם הויה הוא מדת רחמים ושם כוז"ו שהוא מדת אחוריים הוא מדת גבורה, ואותיות כ"ו מן שם כוז"ו הוא מספר של שם הויה ברוך הוא נמצא שעודף שם כוזו שהוא מדת גבורה על שם

מקור מים חיים

זהו בגימטריא כוז"ו שבו עתיד להחיות המתים, כי בכל יום יש בפרטאות תחיית המתים, להעלות במחשבה טפטפה כוזו כף ואו זין ואו ובזה מהיה בכל יום ניצוצי מלכים שמתו, ולעתיד יהיה תחיית המתים בכללות, הכל על ידי מוחא סתימה טלא דבדולחה המעביר כל זההו ומחייב כל הנשמות והמלכים שמתו וכו' ע"ש.

מו) נראה שהוא ר"ת. מוהר"ר מאיר פארש ז"ל. מו) עיין לעיל פ' בראשית אותן ע"ג ולקמן בפרשינו אותן ק"י, ובגה פ"ב מענין ש"כ ופ"ר, וע"ע לפקמן ס"פ מקץ אותן י"ד.

מל) וכן הוא בליקוטים דט"ו ע"ג, וקודם לזה איתא שם אמר ווז"ל, פעמים האדם כשיכור מחתה שמחת התורה שבעור לבבו אהבה גדולה וידע בעצמו, עכ"ל, ובכתיר שם טוב העתיק יחד שני מאמריהם הללו בדף כ"א ע"ג ווז"ל, פעמים האדם כשיכור מחתה שמחת התורה שבעור לבבו אהבתה ה' מאוד והתיבות יוצאים מפיו מעצם, עכ"ל, ועיין מעין זה לקמן בפ' עקב בהגה מ' ע"ש.

מה) עיין לעיל פ' בראשית אותן קמ"ב ושם בהגה קכ"ד, ובס' זהה חי לפ' תרומה דקע"ו (ד"ק ע"ב) ווז"ל, וסוד ט"ל הוא טלא דבדולחה וכו' גם ט"ל

הויב"ה מدت הרחמים הם אותיות זו לכך אמר (מענימ לכא"ל ע"ט) [גם זו לטובה הינו] גם זו שהוא ממדת גבורה לטובה הוא, כולל בחסד:
(לן ימי מאליים פ"י' ופ"ל)

עו. שמעתי ממורי זלה"ה הן בסדר הלימוד הן בתפלה אם הוא מבין מה פירוש המלות בתפלה ומבין פשוט ההלכה בלמידה אז מקשר מלכות שהוא דיבור אל הבינה שהוא מחשבה, ודפ"ח:

(מי"י ר"פ ולמן דקע"ז ע"ג)

עו. שורש התפלה לקשר דין המלכות, ולמתוך הדינין בשרשו שהוא בינה כמו שכחתי במקום אחר בשם מורי זלה"ה:

(כן פולת יומף דקע"ז ע"ג ועיין ליקמן מות קג"ע)

מקור מים חיים

נמתקין הדינים ואנכי לא כן עמד רך כשמחדש איזה דבר בגמרא ופוסקים ג"כ נמתקין הדינין דקוב"ה חרדי בפלפול ואנמתקין הדינים עכ"ל וע"ש במ"ש המחבר על זה.

עמ"נ לעיל פ' בראשית אות ק"פ ושם בהגה קנ"ה שעל ידי שקשר המלכות בבינה מבטל גורות רעות ע"ש ועוד עין ליקמן פ' לך אות כ"ח ושם בהגה ל"ט.

ובספר בן פורת יוסף דקע"ז ע"ג, זוז"ל, מלכות נקרא דיבור ומחשבה, וככונה נקרא בינה, וכאשר מחבר בין בעסק התורה או התפלה שני בחינות הלו, דהיינו הדיבור עם הכוונה, אז מחבר וקשר מלכות עם הבינה, בסוד (שיר השירים פ"ג ופ"ח) מי זאת עולה מן המדבר, כמו שמשמעותי ממורי זלה"ה, עכ"ל. ושם בסוף הספר זוז"ל, ומשמעותי ממורי זלה"ה בלומד או מתחפל ואין מכוון פירושו, הוא בחינת המלכות בלבד, מה שאין כן מבין, קשר מלכות בבינה, ודפ"ח, וזה שאמור הכתוב מי זאת עולה מן המדבר וק"ל, ולפי הניל יש לומר כי יש בדיור שני בחינות, אי הדיבור עצמו, ב' פירוש הדיבור, ופירוש הדיבור הוא במחשבה, בינה, עולם המחשבה [זה נקרא מין] והדיבור עצמו הוא המלכות [הנקרא זאת] ושניהם מי זאת עולה מן המדבר, עכ"ל.

ובתו"י ר"פ במדבר דקכ"ז ע"ד זוז"ל, כיorcheshmachshabahnakravainocshmeksharhemushashuhovam [מלכות] השכינה הנקרא אין עם המחשבה הנקרא אין אווי מבטל כל גורות קשות ורעות כמו שמשמעותי ממורי כו' ע"ש, ועוד הביא שם גם כן זוז"ל, כמו שמשמעותי ממורי כשלומד ואני מבין הוא מלכות ואחר כך כשבין או קשר מלכות עם בינה ודפ"ח, עכ"ל, [ועין ליקמן פ' ואתחנן את מ"ה ושם בהגה ל"ט] ומשמע כאן בוזה אפשר לבטל גורות קשות ורעות כשתורה להבין פשוט דברי הלימוד ופירוש מלות התפלה, ועוד בתו"י פ' מותות דקע"ב ע"ד זוז"ל, על ידי הדעת קשר מלכות בבינה, ועיין בס' כתנות פסים ד"ג ע"ד, ודמ"ב ע"ד ודמ"ה ע"ב מענין זה] ועיין בס' נוצר חסר פרק ה' אותן כ' שהביא בשם אביו הרוב זוז"ל שכחן זוז"ל הבנתי מדברי קדשו של אחיו שDOIKA על ידי פנימיות התורה

עה. סוד חשמל (ימוקם נ' ד') [שדרשו חז"ל בגמרה (מג'ג ד"ג ע"ג) עתים חשובות ועתים ממלאות שהוא מילון] חש מל, שצורך לחסוט עד שמיל וכורח הקלייפות או ימל וידבק למתוך הדינין בשרשן שהוא סוד התפלה שביאר מורי מ"ט) בשם רבו וכו':

(נ' פולט יוקף לכ"ט ע"ג)

עת. בונת התפלה גם כן לחבר יוד שהוא חכמה אל ה שהוא המלכות שהוא הדיבור על ידי הקול שהוא הויה ועל ידי המחשבה שלו, שהוא סוד אהיה ההויה אדניי, ולזה נקרא שמה תפלה שמחבר צורה ליוצרה:

(לקוטיס יקליס ד"ד ע"ג).

אנו חווים

פ. יבוז בתפלה שמעורר אותיות שנבראו בהם שמים וארץ וכל הברואים כולן עליונים ותחתונים, כל העולמות כולם, ואם כן באמרו התפלה והשבחים הוא אומר עם כל העולמות (ועם כל הנבראים, כי הוא מעורר האותיות, והאותיות הם החיים נ' של הברואים, אם

מקור מים חיים

ובס' כתור שם טוב ח"ב דט"ז ע"ג כתב וז"ל, בגמרה כל תפלה שאין בה מתפלת פושעי ישראל אינה תפלה (במס' כריתות ד"ז ע"ב איתא כל תענית ע"ש) כמו כי"א סממני הקטורת וקשה וכי סלקא דעתך שיחפשו דוקא אחר פושעי ישראל להיות אצל התפלות דבאמ לאוכו, ופירש על פי משל דעת לך אינו יכול להיות דולק כשהוא לבדו, אבל כשמדריקין עשרה עצים יבשים או גם כשים עשרים מהם עץ אחד לה ידлок גם כן כמו היבשים, וכן נמשל כשייש עשרה צדיקים המתפללים בדקות עצום ובתלהבות גדול, אז גם כשבאים אצלם פושעי ישראל מתלהב לבכם גם כן להתפלל בכוננה גדולה, וזהו כל תפלה שאין בה מתפלת פושעי ישראל, פירוש, שאין בכחה לעורר גם את הפושעי ישראל להתפלל בכוננה, עכ"ל, וסתומו כפирושו שבשם הבуш"ט אמר לה, ובס' תורי זהב פ' תשא וכן בספרו אהבת דודים על שיר השירים בפסוק באתי לגני הובא זה בשם הרה"ק מוהר"ם מפרימישליין, אולי גם הוא ז"ל משמיה דהarness אמרה.

נ' עניין האותיות שהוא חיים של כל הנבראים מבואר לעיל בפ' בראשית אות מ"ח והלאה ע"ש.

מן מה שביאר בשם רבו אהיה השילוני הנבניה הוא לפחות בפרשינו באות קנ"ט ע"ש בפנים ובגהה קנ"ד ע"ש.

כ' בס' אור המאיר בדורש לשכת תשובה ד"ה חשבתי דברי כתוב וז"ל, שמעתי בשם הבуш"ט וללה"ה פעמי אחד שאל לחכם הדור מעניין התפלה איך אתה נהוג ולאן פונה מחשבתך בשעת התפלה, והשיב לו אני מקשר את עצמי עם כל פרטיה החיים שנבראים, ובכל דבר הבא לכל בראיה צריך להיות שם חיים משפע אלהי, אני מקשר את עצמי מהם להוציאו דיבור לפני אלהים, להעמיק שאלת מעלה, אמר לו אם כן אתה מהריב את העולם, כיון שאתה מושך מהם חיים להעלotta ולהגביה למטה, נשארים פרטיה הנבראים בלי חיים, והשיב לו, וכי אפשר שאני יכול בבחינת התקשרות שלי למשוך מהם חיים למטה, אמר לו אם כן לפ"י דבריך התועלות בתפלתך הוא מעט הנסיבות, כיון שלא האמונה כי תדבר שיש לאל ידע להעלotta מהם בחינת חיים, אמן האמת כן הוא, החכמים האמתיים אשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך דא צלחות, החשוב מוטל לקשור את עצמו באופן הנ"ל, אמן רק בסוד רצוא ושוב, כנודע למשכילים עמוק העניין וכו', עכ"ל.

כן עם כולם הוא אומר, ומעלה כל הנבראים ממשמים וארץ בכוונה זו, ועל ידי בני העלייה שמחפלין בכוונה, הם מעורין גם האותיות של פחותי ערך, וגם הם יכולים להתפלל יותר בכוונה ובהתלהבות, ויחזרו לモטב, ובעל שם טוב גילה זה גם כן ואמר לתלמידיו צריך אתה להתפלל אפילו על עוף הפורה המצחצף, וכן בדברי תורה לבני אדם להוציאם מועל כוונה זו נג) להועלים, וזהירות בזה הרבה:

(לרכ' לך חותם נ"ע)

פה. **שמעתי** בשם הרב המגיד מו"ה מנחם מענדל כו' באומר דברי מוסר ותוכחה לבני עירו, יראה לקשר את עצמו תחלה בו יתברךשמו, ולאחר כך יראה לדבק ולקשר את עצמו עליהם מצד האחדות והתכללות כי שורש אחד להם לראשי הדור עם בני עירו, וכשעשה כך אז ה' אלהיו עמו ויעל עמם לדבק אותם נג) בו יתברך שמו, וזהו שאמר בזוהר (מלומא לkul"ט ע"ג) זכה מאן דאחד בידא דחייב אוחז בידם נג) להעלותם, ואם כן עושה פעלת

מקור מים חיים

ובס' צפנת פענח דק"ז ע"ד, ז"ל, ושמעתי מהרב המגיד מוהר"ם כי המוכיה בשער בת רבים בדברי תוכחת מוסר אינו רק בדברים בלבד שם לא ישמע לו אם כן לא פועל מואמה, רק שיעשה מעשה לחבר את עצמו עמו ולהעלותו, וזהו זכה מאן דאחד בידא דחייב אוחז ודף"ח, וכענין זה שמעתי מהחסיד מוהרי"ל פיסטניר פירוש הפסוק על זאת יתפלל וכו' ע"ש, ועוד שם דכ"ט ע"ג, ודע"ח ע"ד, ודצ"ה ע"ד.

ובס' בן פורת יוסף דס"ח ע"ד, ז"ל, שמעתי ביאור פסוק רק לשוף מים רבים אליו לא יגיעו, כי הטובע במים ואתה רוצה להצלו תזהר לאחוזו אותו בדקות כגון בשערו, ולא יאחזו אותו בגפו ובעיקרו מפני חשש סכנה שלא יטבע עמו וכו', וכ"ה בczefnta פענח דס"ח ע"ג וע"ד.

ובס' כתנות פסים טו"פ מצורע ד"ד ע"ד ז"ל, כתบทי במקום אחר על זאת יתפלל כל חסיד אלק לעת מצוא, مثل הטובע בנهر ובא אחר להוציאו, והוא מושכו עמו, וצריך זהירות וכו' כמו שכבתבי במקום אחר, והעצה היועצה להצלו מרחוק וכו', וכ"ה שם פ' בהר דכ"ז ע"ד.

ובס' בית ישראל פ' יתרו ז"ל, וכבר מבואר המשל בשם הבעל שם טוב כשייטרך להעלות אחד הטובע בנهر, הסגולה שלא ניתן לו יד, כי ימשוך הטובע אליו וגם הוא בסכנה, لكن יחזק בשערותיו, והרוצה שלו וכו', וכן הוא שם בפ' פקדוי זע"ח ע"ג.

נג) הכוונה שרמזו עליה כאן נראה שהוא זו המבוادر בסמוך באות פ"א והכל חד, ועיין בכתיר שם טוב ח"ב ד"ב ע"ד ז"ל, ולפעמים כאשר מקשר מחשבות חביו למעלה, יכול לשנות מחשבות חביו באופן שהוא רוצה [וכן הוא בס' לקוטי אמרים ד"ד ע"ב ד"ה ולפעמים, וסיים בה בכש"ט ז"ל] כמו ראייתו שכשadam רואה שחבירו מביט ומשים כל ראייתו לצד אחד, גם הוא מתחילה לביט ולהסתכל שם, וכן דיבור וכו' [הינו שכששומע שחבירו מדבר בדבר אחד מתעורר גם הוא לדבר באותו עניין, הרי שאפשר להמשיך גם חוש הדיבור לחביו].

נג) עיין לקמן פ' וישלח אותן זי"ן שהמוכיה יכול עצמו עליהם ושם בהגה, וע"ע בפ' בשלח בהגה זי"ן ע"ש, ובס' בן פורת יוסף דנ"ה ע"א ז"ל, התחרבות להעלותו הוא דשמיתי כי כל תיבת נכלל מכל העולם וכו' ודף"ח, ועיקרamar זה העתקתי לעיל בפרשתינו את כ"ד.

נד) וכחוב בס' תוי"י פ' בהעלותך דק"ג ע"א ז"ל, שמעתי ביאור פסוק (תהלים ל"ב) על זאת יתפלל כל חסיד אלק לעת מצוא רק לשוף מים רבים אליו לא יגיעו, כי הטובע בנهر וחבירו רוצה להצלו מושכו עמו, וזהו שאמר רק לשוף מים רבים אליו לא יגיעו וכו' והתקנה לזה שיקשר את עצמו תחלה בו יתברך

מיד בא מירתו תוכחה ומוסר לעם בני ישראל ודפק"ח, וכן שמעתי זה הדרך ממורי בעניין יט) התפלה להעלותם גם כן: (מי"י מפטים למלך ע"ג, צבעותן לך"ז ע"ה).

פב. **שמעתי** בשם מורי בעניין התפלה וכונתה, ויהודים, שצורך לקשר את עצמו בהם, וו' וידוע שהוא עולם קטן, ובהתעוררות דלמטה יתעורר לו מעלה וישפיו למטה עד מדרגתו של זה האדם המכובן זה ומתקבל השפעה כו': (מי"י פ' קדושים ל"ק ע"ה)

אוצר החכמה

אוצר החכמה

פג. אמר מורי בעל שם טוב נבג"מ פירוש הכתוב (יטיע פ') שאל לך אותן מעם ה' אלהיך, רצה לומר שתתחנן ותשאל מהקדוש ברוך הוא שיתן לך אותן, דהיינו האותיות [שמדובר בתורה ובתפלה] מן אותן הדברים עם ה' אלהיך, שתזכה לחבר אותם לשרם: (מלול עייס פ' מטה)

מקור מים חיים

הسمות [כמו שמכואר לעיל בפרשטיינו אותן כ"א ושם בהגה ט"ז ע"ש] וזכור זה, עכ"ל.

ובספר אוצר החיים פ' קדושים דקע"ג ע"א העתיק וכותב זולל, שמעתי ממורי בעניין התפלה וכונתה ויהודים שצורך לקשר את עצמו בהם, וידוע שאדם עולם קטן, ובהתעוררותו למטה עם התקשרות שלו יתעורר לו מעלה וישפיו למטה האריה נפלאה עד מדרגתו של זה האדם שנתקשר ונכלל בזה היחור המכובן וככל/at עצמו בו ומתקבל משפעם האריה נפלאה ורב טוב הגנוו בזה ובבא, וזהו (בפ') קדושים) ואהבת לרעך כמוך, ואהבת לרעך שהוא כולל את אהבת השם ואהבת ישראל, כמוך, שתכלול עצמן עם אור אהבה, כמו שאמר מרכז כי לא לך באהבת ה' אלא בהדרגה, וזהו כמוך כמו הבדיקה שהאתה עומד וכרי ע"ש באורך, וכן הוא שם בפ' יקרא דכ"ב ע"ג ע"ש [ועיין لكمן ר"פ פקדי לקשר עצמו עם היודען כוונת התפלה].

ובלקט אמר פיינינים דר"י ע"ד כתוב זולל, שמעתי ממורי כלל גדול שצורך לדבק עצמו וקשר מחשבתו ונשנתו אל פנימיות ושורש תורה ומצוות אשר הוא

לעומוד על הדברים העומקים האלה, ישמש לגודלי הדוד, ויראה בספרים חדשים מקרוב באו בחכמת נפלאות, עכ"ל, [וזעוד מעניין לקשר עצמו מהם עיין בקמן פ' ואthanן אותן מ"א].

(כ) עיין בס' תוי"י פ' מצורע דצ"ה עג זולל, שמעתי פירוש עשה לך رب (אבות פ"א) התהבר עם הרבה אנשים כמו עם רב זגו, ורצה לומר שם מתחפל ביחיד מחתמת אונסו, יתכוון כי יש הרבה עוכרי דרכם שמתחפלים ביחיד, או מחזיקי כפרים, ותחבר עמם, וזהו שאמרו וקנה לך חבר ועל ידי זה הוין דין כל אדם לכף זכות, שעילידי החיבור, נעשו היחידים רבים, ותפלת רבים אל כביר ולא ימאס (איוב ל"ו), ובזה ממש דין אתם לכף זכות זולל, והוא הדין בעושה תשובה יתחבר עם רבים באופן הנ"ל, וכיוצא בזה, ישמע חכם וויסוף לך, עכ"ל.

(ו) עיין בתוי"י פ' וארא דמ"ג ע"ג זולל, אין עיקר כוונת השמות הנזכר בכוננת האור"י על חשבונות כפשותו, רק לדבק וקשר את עצמו שם עכ"ל, וכן הוא שם בפ' שלח דקמ"א ע"א וזה לשונו, והוא כלל גדול בכל הichודים להמשיך הנשמה בתוך אותיות

פ"ד. ייחשוף כשמתפלל שבאותיות מתלבש השם יתברך, פירוש, אכן אלו יודעים מה שאדם חושב אלא אם כן מדובר, נמצא הווי הדיבור מלבוש למחשבה, ויאמר בלבו, מלך גדול כזה אני עושה לו מלבוש, ראוי לי לעשות בשם מה, וידבר בכלacho, כי בזה נעשה אחדות עמו יתברך שמו, כיacho בהאות, ובוואות שורה הקדוש ברוך הוא, ט) נמצא הוא אחדות עמו יתברך שמו:

(לולט הלינץ' לד"ג ע"ח)

פה. אין דיבור بلا מחשבה, כי מוקדם הוא חושב מה שידבר, והנה כשחוشب קודם התפלה מה שידבר ולפני מי ידבר, בזיהוי תפול עליו יראה ובושה ט) שהייה ירא מן הדיבורים עצם, כשנותן על לבו שהעולם הדיבור, היא השכינה כביבול מדברת בו, והוא כלולה מכל המרות יראה ואהבה והתפארות וכן כולם כדיוע, ואין לא יהיה לו יראה ובושה כשייעד שמעורר השכינה וכל המרות כביבול, וזהו (מאליס ק"ג) עשוי דברו, שעושים מדיבור מעשה:

(כ"ט מ"ג ד"ה ע"ג, וכן קיילר מלך ט) ד"ז ע"ג ד"ה נן נג נג)

טו כשםדבר יחשוף ברומו קול ודיבור, וידבר ביראה ואהבה, ויחשוף שזה מדבר עולם הדיבור מפיו, אז מעלה הדיבורים:

(כמל כס טו' מ"ג ד"ז ע"ג לקוטי ממלייס ד"ז ע"ר,
ועיקל רמו קול ודינור מנולר למן צפ' מטל מות י"ח ע"ט).

פו. **המשל** הוא כלי להשכל, וכן הדיבור הוא כלי ט) להמחשבה, וכשהוא מדבר בלי כוונה הוא שכירת הכלים, שאין חיות בכלים, וכשהוא מפשיט עצמו מגשמיות, שהוא הגוף

מקור מים חיים

גע) ובס' ליקוטים מהבעש"ט ד"ג ע"א כתוב ז"ל,
מהבעש"ט האותיות של הדיבור נקרא כלים בעלי גבול ומדה הנקרה יש, ומכל שכן במצבות מעשיות כמו תפלין וטלית, הכלוי נקרא יש, וצורך להמשיך בתוכו אור הרוחניות המחייב אותו הנקרה אין כי הוא נשמה הנמשך מאין סוף חי החיים, וכן שני בחינות אלו ינחל העולם הבא שנאמר (משלי ז') להנחיל אהובי יש ואוצרותיהם אמלא, שהוא אור הנשמה שבתווך האוצר והכלוי המחייב אותו שנקרו אין, עכ"ל, ולשון זה הוא בס' תויי"פ' שלח דקמ"ז ע"ב רק שם לא נזכר שהוא מהבעש"ט.

ועיין עוד בתויי"פ' ריש פ' ואחרנן שכחוב ז"ל,
רכבתבי במקום אחר קושית העולם למה צריך דיבור בתפלה, כי השם יתברך יודע המחשבות, ושמעתינו

עשה,adam לא כן עשה ח"ז קיצוץ ופירוד [עין
לקמן ר"פ עקב], ולפעמים הוא בקטנות, אל יסלק על תורה וחפלה לומר משפה ולחוץ במרוצת הסוט, ואף שהדיבור בגנות, חזק עצמו בדיבור ובכח וברמת קול, ולא יתבישי מן החכמים הגדולים ביותר ולא מן המלעיגים עליו, כל אשר נמצא ידק לעשות בכח
עשה, כי-node מעלת העזקה, וכשהוא בכח גדול וברמת קול בוקע כל אויריים וקליפות, ואח"כ בא למדרגה צעק לבם אל ה', שופך נפשו לפני קונו ממש עד כלות הנפש, עכ"ל.

ט) עיין למן פ' ואחרנן בהגה ל"ב ע"ש.

ט) עיין לעיל פ' בראשית אותן צ"ד ואות צ"ה מה שהעתיקתי בעניין זה, ומ"ש שעולם הדיבור הוא השכינה עיין למן בהגה קי"ט.

והכלי שלו, אז יכול לראות הפשיות הכליל, דהיינו החיים והאורות של האותיות, כשהוא מפשיט עצמו מגשמיota, ומלביש עצמו בתחום דיבורים, אז הוא דבוק בברור יתרון שמו, שהוא מלבש בתחום הדיבורים, ויראה שלא יכול ממחשבתו, ויזק עצמו להעלות למעלה:

(כא"ט פ"ג ד"ג ע"ג לקובי למליס ד"ד ע"ה).

פח. ישם כל מהשנתו בכח התבאות שהוא מדבר עד שיראה האורות של התבאות האין מתנוצחים זה בזה, ומתוכו נולדים כמה אורות, וזהו (מכליס ג"ז) אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה, האותיות שבתורה הם ס) ^{חדרים} של השם יתברך שהוא ממשין בהם את אצילותו אורו כמו שכותב בזוהר הקדוש (ע"י ימו דפ"ה ע"ג למליס ג"ז ע"ה) קודשא בריך הוא ואורייתא כולא חד ולתוכן צריך אדם לתת כל הכוונה שהיא הנשמה, כי הכוונה הוא הנשמה, וזהו הדבקות, סל) קודשא בריך הוא ואורייתא וישראל כולא חד, וזהו התפשטות הגשמיota, פירוש שיפשיט נשמהתו מגופו, ותהיה נשמהתו מלבשת באותו המחשבות שהוא מדבר, ויראה כמה עולמות העליונים:

(camel סס נוע פ"ג ד"ג ע"ג, ולקובי למליס ד"ד ע"ה צרכי קמן)

מקור מים חיים

הוא בס' ליקוטים יקרים ד"ב ע"ב וכן מכואר בס' אגרא דפרק אות ס"ב.

ובכתור שם טוב ד"יח ע"א זוזל, והנה בעניין הדבקות יש אמרים הדבקות הוא כשאומר תיבה אחת והוא מריך בה באותה תיבה שמחמת דבקותינו רוצה לפזר עצמו מהתיבה כו' וי"א הדבקות הוא כשועשה מצוה או עוסק בתורה ועשה הגוף כסא לנפש ונפש לרוח ורוח לנשמה והנשמה כסא לאור שכינה שעל ראשו, וכאליו האור מתחפש סביבו והוא בתחום האור יושב ויגיל ברעה, וגם על כן השמים הם כחזי כדור בכל מקום וכו', (אבות פ"א) וכי מראה שמיים עליהם דיקא וכאליו השמיים ואור שכינה שעלהם שנקרו מראה שמיים הוא עליהם ממש, וכאליו האור מתחפש סביבו, והוא בתחום האור וזהר הרקיע יושב ויגיל ברעה והוא יחוּד שלם עכ"ל, ועיין בס' אור הגנו לצדיקים פ' בראשית שהביא זה בשם הבש"ט, ועיקר עניין הדבקות שיכן לקמן בפר' עקב ושם תמצאו ע"ש.

תירוץ כי צריך דיבור כדי לעשות כלי להמשיך השפעה בתוכה למטה וכו', וכן הוא עוד שם בתויי פ' ואתה נדע"ח ע"ב, זוזל, כי האותיות נקראו כלים וכו' מחלבש רוחניות הספירות וכו' אור אין סוף וכו', ועיין לקמן פ' בחקותי אותן ב' ד"ה והנה ידוע.

אבל בס' בן פורת יוסף הזקיר זה התירוץ שהדיבור הוא כדי לעשות כלי ושם הזקיר בשם אומו, רק שבדף כ"ג ע"ג הזקיר ששמע זה בשם מהריי, ושם בדף נ"ג, ע"ב הזקיר זה בשם מהרין ע"ש, ועכ"ז אפשר שהכל מרואה אחד ניתן וכולם אמרוهو בשם הבש"ט זי"ע.

ס) עיין לקמן בפרשtinyו אותן צ"ז צ"ז ואות צ"ז ולקמן בפ' ואתה נדע' בהגנה ל"ב שرمזתי לעיל בסמוך בהגנה נ"ז.

ס) ובצואת הריב"ש ד"ח ע"א איתא זוזל, עניין הדבקות הוא כשאומר תיבה הוא מריך באותו תיבה הרבה, שמחמת דבקותינו רוצה לפזר עצמו מהתיבה, שמיים הוא עכ"ל. וכן מאריך בה באותה תיבה, עכ"ל. וכן

בעל שם טוב

התפלה קלה

פט. ייחשוף שעולם הדיבור מדבר בו וזולתו اي אפשר לדבר כמו שנאמר (מל' נ"ה) אדני שפת תפתח, וגם כן מחשבתו اي אפשר להיות כי אם על ידי עולם המחשבה, והוא כושoper כי מה שתוקען בתוכו אותו הקול הוא מוציא, ואם יפרוש ממנו התוקע אז לא יצא קול, כך בהעדך ח"ו כחו יתברך שמו ממנו אין יכול לדבר ולהשוו:

(ס"ט מ"ג ל"ט ע"ד, וטוח נק"ה ל"ט ע"ג).

צ. ייחשוף אדם בדיבור שעולם הדיבור מדבר בו עולם גדול כזה שבו נבראו כל העולמות, כדאיתא בהבראם שהוא בה' מוצאות הפה, ועל ידי זה יחשוף בתפארתו יתברך שמו, שכל חיota העולמות הוא בדיבור, והוא הוא עולם היראה, וככיוול שכינה מצמצמת את עצמה ושורה בדיבורו ופיו כדאיתא בספר יצירה (פרק ז' מפ' ג') קבען בפה ס' ואם הדיבור הוא כך מה הוא עולם המחשבה, ועוד אורות מצוחצחות אשר אין סוף וחקיר וכשיתחיל לחשוב ואומר בלבו כי זהו צמוץ עולם המחשבה במוח מדת חכמה ובינה עולם גדול כזה ראוי לביש מפניו:

(camel סט טו' מ"ג לכ"ה ע"ה לקוטי מלכים ל"מ ע"ה)

צא. זה נקרא מתפלל לשם, פירוש לשם הדיבור, שהdíbor מתחווה ומשתוקק להיות דבוק במחשבה, וכשמדובר באהבה ויראה הקול והdíbor משתעשעים זה עם זה ווהחכמה משגחת על זה, ומתענגת כאב שמתענג עם בנו, שהמחשבה משתוקקת לבא בקול כדי שיבא בדיבור:

(לקוטי מלכים ל"מ ע"ג)

צב. הדיבור של ישראל הוא עולם הדיבור ככיוול המציאות העולם, ומחבתן של ישראל הוא עולם המחשבה, ועולם זה מקבל אותיות הדיבור דרך אמצעות המדות, חסד דין רחמים, לפי שעולם זה יש בו שטח וגבול, צריך לקבל על ידי המדות, כמשל השימוש שאין יכולין להסתכל בו מלחמת גודל הבהירות שבו, והאור היוצא ממנו יכולין להסתכל בו, ולהשיגו וליהנות ממנו לשיטת מיעוט בהירותו, כי אילו היה באור בהירות כמו בשמש לא היו יכולין גם כן להשיגו וזהו (מל' פ"ז כי ג' שמש ומגן ה' צבאות):

(camel סט טו' מ"ג ל"ט ע"ד, לקוטי מלכים ל"ט ע"ה)

מקור מים חיים

סנ) עיין לעיל פ' בראשית בהגה אות ע"ח. ג' עיין לעיל פ' בראשית אותה כ"א עניין שימוש ומגן

צג. באשר האדם הוא מדבר באהבה וביראה הלא השכינה משתווקת לדברים אלו, כמו האם המשתווקת שידבר בנה דבר של שכל כדי שתחשב בעני בעלה, כך כשהדיבורים באים לעלה מכח האדם, מוקשטים, בזה הכח נולד התפארות גדול והמלאים אומרים מי כעמן ישראל גוי אחד (לצלי פ' מ' כ"ז כ"ה) וכך עדריף שיאמר [לפחות] תיבה אחת בתפלה באהבה וביראה כי בזה מעורר שכל המלאכים אומרים שירה להقدس ברוך הוא, וגם הוא מעורר כל העולמות כשהוא עובד להقدس ברוך הוא, כל העולמות עובדין אותו יתברך שמו:

(כمل סס טו' ח"ג לד"ה ע"ה, ונלקוטי המלים לד"ה ע"ג סוף יומן נחליכום)

צד ישמע מהיכלו קולי (מהليس י"ט) היכל נקרא הדיבור, וצריך להתפלל רק בשבייל שיביא את הדיבור לו יתברך שמו, וכשהמתפלל כך, מניחין אותו כל המשמורות, על דרך משל, חותם המלך שנושא אותו בן כפר מד) שאינו הגון לבא לפני המלך, אף על פי כן מניחין אותו כל המשמורות, שהמלך יש לו געגועין על החותם, וממהרין אותו אל המלך, כדי שהיא אל המלך תענוג מהר, כך הקדוש ברוך הוא מגעגע אחר הדיבור, וזהו ישמע מהיכלו קולי דהינו מחמת הדיבור:

(ליקוטים נק"מ חול מורה, לד"ה כי רמן כ', לנ"ד ע"ה).

אוצר ההפכים

צה. שמעתי ממורי בעניין תפלה היום שהיא על דרך דאיתא (כטולו חולת פ' מ' ט' ה') אני מעורר השחר ואין השחר מעורר אותו, שיטרח וייגע בהדרגה עד ברוך שאמר שהוא נגד עולם העשייה, שהוא למטה מקום הקליפות, ואחר כך יכוין יותר מברוך שאמר עד ישתחבש שהוא יצירה, ואין שם קליפות כל כך כמו בעשייה, ומישתחבש עד עמידה יכוין יותר, ובעמידה הוא פ' החיבור והזוג האמתי יפשיט את עצמו מן הgasmoות כמו שכותב

מקור מים חיים

חותם המלך אף על פי שאינו יודע חשיבותו, אף על פי כן יש לו שמחה מאחר שהוא חותם של מלך, והנמשל חסר, עכ"ל, והובא משל זה ברמזי תהלים שבס"ס אור תורה סדרה ה' צדיק יבחן ומסיים ז"ל והנמשל ארוכה הארץ מדה, וכן הוא בס' אור האמת די"ג סע"ב, אבל פרטאות הנמשל נראה שרומו על המבואר כאן בפניים וק"ל.

ס) ובמצוות הריב"ש ד"ז ע"ב ז"ל, התפלה הוא זוג עם השכינה, וכמו שבתחלת הזוג ניענו, כן צריך לנגע עצמו בהתחלה, ואחר כך יכול לעמוד כך بلا ניענו, והוא דבוק להשכינה בדבקות גדול,

ס) בס' ליקוטים יקרים ד"ג ע"ב איתא ז"ל, مثل מלך שנאבד חותם שלו, וחותם של מלך הוא הפסד גדול, כי מי שימצא יוכל לחותם חותמו בשם המלך, וגם בזיוון הוא שחוחתו של מלך מונח בUPER, והמלך מצטרע שנאבד החותם, ושרי המלך מצטערים שנאבד חותם מלכיהם, ובני המלך מצטערים שנאבד חותם אביהם, והלכו כלם לחפש, ומהמת גודל וריזותם עברו עליו ולא מצאו, והلن בן כפר אחד וממצא, והבן כפר אינו יודע חשיבות החותם, ועתה גרם הבן כפר שמחה לכולם, המלך שמח שנמצא חותמו וכן כולם, וכן הבן כפר יש לו שמחה כי מצא

באורח חיים סי' צ"ח יע"ש, וואז נעשה תקופה מיין נוקبين ואחר כך בא מיין דכורין ויולדת זכר, מה שאין כן כשבא לאדם התעוררות מעצמו טו) אז ח"ו מורה על הצורה בסוד (מלחס ק"ט) ותפלתו תהיה לחטאה טו) והתקנה לזה כשיעליה על לבו זאת, ויחרד בחרדלה גדולה, ויתפלל עמוקה הלב וכו':

(מי"י פ' טמלי ל"ז ע"ז)

זו. באשר מתחילה האדם להתפלל מיד כשאומר אדני שפתוי תפתח השכינה מתלבשת בו ומדברת הדיבורים, וכשייה לו האמונה שהשכינה מדברת אלו הדיבורים בבודאי תפול עליו אימה ויראה טו) וגם הקדוש ברוך הוא כביכול מצמצם את עצמו ושורה אצלו כמו שנאמר (שיר אteilis ז') מציז מן החרכים מהאותיות שהם היכלות והוא הולך מהיכל להיכל, ובכל היכל זאת) דנין אותו אם הוא ראוי לכנוס, ואם היה האדם משים אל לבו שדנין אותו בעת שנפלה לו מחשבה זרה בבודאי היה מתחפל בכוונה, רק שהוא שוכח שדנין אותו וכו':

(ליקוטי הלימודים ל"ה ע"ג)

זו. **הבעל שם טוב** ע"ה אמר על מה שאמרו בזוהר (יחי ליל"ד ע"ה, פקדי ליל"ג ע"ג) שדנין את האדם בכל היכל והיכל ומגרשין אותו מההיכל, פירוש, כי הדיבורים נקרא היכלות

מקור מים חיים

להיפך יש בו בחינת מدت הדין, עכ"ל.
ועיין בס' לשון חסידים בענין תפלה אות ט', שהעתיק מס' תוי"י פ' וארא דמ"ג ע"ד בזה הלשון, שמעתי בשם מורי מה שנאמר לו ממשים טעם איחור בית משיח שאינו אמרין באהבה הרבה, סוד נשיקין שקדמת הזיווג כדי לעורר תאותה כביכול שתזריע תקופה ותلد זכר שהוא רחמים ודפק"ח עכ"ל, ובס' תוי"י שבידינו חסר עיקר סוד הדבר ע"ש.

ענין הכתוב ותפלתו תהיה לחטאה עיין לקמן טו) ענין הכתוב ותפלתו באות קי"ט באורן. בפרשטיינו באות קי"ט באורן.

עין לעיל בפרשטיינו אותן פ"ה ואות צ' ובפ' טו) בראשית אותן צ"ד ואות צ"ה ושם בהגה.

עין באות שאחר זה אותן צ"ז ובאות צ"ח מענין זה.

ומכח מה שמנגע עצמו יכול לבא להטעורות גדול, שיחשוב למה אני מנגע את עצמי, מסתמא השכינה בודאי עומדת לנגדי ומכח זה יבא להחלבות גדול, עכ"ל.

עין לעיל בפרשטיינו אותן נ"ט ולקמן ר"פ תורי עות א' ואות ב'.

ועיין בס' שארית ישראל (מהר"מ זי"ע מקוזניץ) על המדרש בפ' מקץ בפסוק ופתח האחד את שקו וז"ל, יש בכתביו ר"י בעל שם שכשבא האדם לידי חמדה ותאהoca וכיסופין לעבודת השם רק שבא זה בלבו פטע פתחום מורה על איזה דבר לא טוב כו' עכ"ל, נראה שכונתו לאמור זה שלפנינו, ועין עוד לקמן בפרשטיינו אותן קי"ט ושם בהגה צ"ז, ופר' בחקותי הגה י"ד.

ובסה"ק שפת אמרת למן ז"ל פ' ויצא תרמ"ג ד"ה וידר כתוב ז"ל, ואיתה בשם הבעש"ט כי צריך האדם לבקש שהיא מקודם מצד התעוררות כי ח"ו

שהשכל שורה בהם והאדם המתפלל הוא הולך מאות לאות ומתחבה לתבה וכשהוא אינו כדי מגרשין אותו דהינו שזורקין לו מחשبة זרה ע' ומילא הוא בחוץ: (לק"מ ל"ז ע"ג)

צח. **בשנופלת לו מחשبة זרה אזי יתbosש עד מאוד כי דחפו אותו מהיכל המלך וישוב לתוך ההיכל בבושה רבה והכנעה גדולה עד מאוד, כי מחשبة זרה הוא עבירה כמו מולד ממזר, על דרך דאיתא בגמרא (כמונות לק"ג ע"ה) רחילה בתר רחילה אזל, כמו שהמחשبة הוא דבר ונΚבא, כך הקול והדיבור הם ע"ה דבר ונΚבא ואמ' יש לו מחשبة זרה ודברי קודש הווי כמו ממזר, שיש לו צורה כמו האדם רק הפנימיות הוא רע, כך הדיבור הוא באותו קדושות רק שהמחשبة הוא רעה שהושב דבר אחד ומולד מדבר קדוש, ועוד יחשוב כמו הקדוש ברוך הוא אומר לו מודיע באת בהתבה ואין אני בהתבה, כי מחשבתו משוטטת בדברים אחרים:**

(גולת פליינ"ט ל"י ע"ג, לקוטי מגdom נק"ק מולא, לקוטי ממלייס לי"מ ע"ג)

צט. אם אדם מתפלל ויש לו מחשبة אחרת אזי ח"ו הקליפה רוכבת על הדיבור, כי מחשبة רוכבת על הדיבור, וזהו (פייל גטיליס ה') לסתותי ברכבי פרעה, סוסים נקרים ע' הדיבורים,

מקור מים חיים

על) עניין דבר ונΚבא שככל הדברים עיין בס' לקוטי אמרים דכ"ט ע"א באמצע הדיבור ז"ל, דרך של האדם ואשתו הם גופ אחד ובינוים הם המקבלים, נקרים בניו נΚבא נגדם, אף שהאשה הוא נΚבא, אבל בערכם שהם מקבלים נקרים הבנים נΚבא, ונגד הבנים הבית הוא הנΚבא, וזהו שאמרו רבותינו ז"ל (יוםא ד"ב ע"א) ביתו זו אשתו, ונגד הבית כל כל תשמישו וכל הדברים שבביה מקטן ועד גדול הכל נקרים נΚבא וכור' עכ"ל, ועיין עוד לקמן בפרשינו את קי"ט מעניין דבר ונΚבא, ובפ' ויחי בהגה ב'.

ענ') בס' לקוטי אמרים ד"ז ע"א בד"ה ויטעו מרמה ז"ל, סוסים נקרים אותה של תפלה כור' ע"ש, ובס' רב ייבי (תהלים מ"ה) ז"ל כשאדם אינו חושב שום מחשبة זרה בשעת התפלה, רק חושב באותו אותו שמדובר באמת בשעת התפלה, הוא כמו רוכב על אותן אותה של דבראמת, כמו הרוכב על הסוס הבניין.

ע) והובא גם כן בס' אור תורה פ' ויישב ע"ש. ועיין בס' דרכי צדק אות מ"ח ז"ל, מה שבא לאדם מחשبة זרה בתפלה, כי דעתו בהיכל העליון אם ראוי להעלות תפלו, על כן ראוי שהරהור בתשובה אולי יוחמו עליו מן השמים.

ובצוואת הריב"ש ד"י ע"א ז"ל, חשוב שבתפלתו הולך מהיכל להיכל, וכשיבא לו מחשبة זרה מגרשין אותו, כי דעתו בכל היכל אם הוא ראוי לכнос, ואם אינו מתפלל בהתלהבות, יתחיל להחפיל בכך, ואם מתפלל בהתלהבות אזי יראה על המחשבה מה הוא אם באהבה רעה כגון ניאוף יביא אותה אל שרשיה שהוא אהבת השם יתברך וכור' זיתר דבריו העתקתי לעיל בפ' בראשית אותן ל"ז ע"ש, ועיקר עניין מחשבות זרות ובכתרון יבואר לקמן באריכות ועיין עוד לקמן אותן ק"ז מעניין זי"ז ימי הבניין.

וכשפרעה הינו מחשבה זרה, רוכב עליו, אזי דמיינך רעמי, יותר טוב אילו שותק, אבל דבר היוצא מלבד נכנס לב, פירושقلب העליון על ידי עג) ההבל כנודע:
(לולמת סליק"ט ד"ס ע"ה)

ק. עניין הייחוד הוא שלא להפריד השכל מן הדיבורים, שלא לערב רע בטוב, וזהו (נפ' גראים) ועż הדעת טוב ורע, (מצל' ל') שפחה כי תירש וכור' וכענין עד) מים עליונים:

(ליקוטים יקרים ד"ס ע"ד), [ועי' נקמן חותם קלא"ח]

ארכון החכמים

כא. בתפלה צריך להיות כמו מופשט מגשמיות ואיננו מרגיש מציאותו בעולם הזה, וזהו (לטט פ"ה) אם אין אני לי מי לי, כלומר כשהאני אבוא למדרגה שלא אדע וארגיש כלל אם אני לי, הינו אם אני בעולם הזה או לאו, בוודאי אין לי שום פחד מחשבות זוות כיizia מחשבה זרה יקרב אליו בהיותי מופשט מזה העולם, וזהו מי לי, רצה לומר אולי מחשבה זרה יבא לי, אבל כשהאני לעצמי, רצה לומר כשהאני חושב לעצמי לדבר יש, במציאות בזה העולם, אז אדרבה איני נחשב לכלום, וזהו שאמר מה אני, רצה לומר מה אני חשוב ומה עבודתי חשובה לפני יתרוך שלו, כי אז יבלבלו אותו מחשבות זוות, והריני כמו שאיני בזאת ההזדה, כי עיקר בראית אדם בעולם הזה הוא לעבודת השם יתרוך, והרי אין אני יכול לעבוד עבדתו, מחת מחשבות זוות המבלבלים אותו, וגם מה שאמרו חכמים זיל (נקומת נ"ג ע"ה) אם אני כאן הכל כאן יש לפרש על פי דרך זה:

(לולמת סליק"ט ד"ז ע"ה, וד"ג ע"ה)

מקור מים חיים

איןנה עולה בגשמיות כמו שהאדם מוציא מפיו, כי אם כמו העשן עולה, והוא רק רעותה ורצונו האדם בתחום וזרות והטלבות, וכי שעוני שכל לו, יראה אשר כללות התפלות כשבולים אינם כי אם כמו עשן העולה, רק רעותה ורצונן, עכ"ל.

עד עיין בס' ליקוטים אמרים ד"י ע"ב ד"ה אדם לעמל יולד וזיל, והגה איתא (בתיקוני זוהר הקדוש תיקון חמישאה) מים התהנתנים בוכים, רצה לומר, הדיבורים הפחותים בלבד מדיבורי התורה והפלאה שהאיש הנלבב יכול להעלותן בשמייתן כמבואר במקומם אחר כו'.

מוליך אותו הסוסiae לאייזה מקום שיריצה, כן האותיות מolicין את האדם מעולם העשיה ליצירה כו' בשל שהאותיות מגיעות לשם בשעת תפלה כשמדבר באמת כו' ע"ש.

ובס' ליקוטים מהבעש"ט ד"ז ע"א כתוב זה וזו, כמו של ידי סוטים נמשכת מרכיבתו של מלך כמו כן על ידי הדיבור באותיות התורה נמשכת לאדם מרכיבה עליונה עכ"ל.

בעג) בס' אור המאיר שר השירים בפסוק מי זאת עולה כתוב זול"ל, שמעתי בשם הבעש"ט זוללה"ה שאמר עניין איות עלויות תפליינו, בודאי התפלה

כב. בשישראל מתפללים ומתלבקים את עצם לשם יתברך, כלל נפיק (טיל גטלייס ג') צאינה ורainerה בנות ציון כו' כלומר מי שאינו ראוי ליה זה ולא ניחא ליה, יצא, וזה צאינה,ומי שרatoi לזה וניחא ליה יראה, וזהו ורainerה וכשושומען הקליפות קול זה, אז רוצים הם לבטל את האדם הזה בתפלותו, במחשבה זורה מתענגgi הזמן, והחכם מתלבק באהבת ויראת הבורא יתברך, ובזה מעלה ניצוצי החיים שבתוכן המחשבה ההוא, ואומר בלבו מה לי לדבק בחומריות הדבר, מוטב אדبك בחיותו שהוא כח מכחות השם יתברך שהוא עא) החכמה כמו שנאמר (מליטס ק"ז) כולם בחכמה עשית:

(כתר אס טוג ח"ג ל"ט ע"ג נקוטי המליטס ל"ג ע"ה)

קג. שמעתי ממורי זלה"ה בפירוש הפסוק (מליטס י"ז) תכין לכם תקשיב אזנייך, ורצה לומר כי סימן זה מסור ביד האדם, שם נודמן שיוכל להזכיר לבו להתפלל לפני יתברך שמו, בלי שום מחשבה זורה על כל פנים או בדמיונו ורוחימו כל אחד לפיק מדרגו, אז ידע כי נתקבלה תפלה ההוא, וזהו שאמר תכין לכם תקשיב אזנייך, כי בעת שמתפלל יכול לידע שתקובל ותשיב אזנו יתברך שמו, ודפק"ח:

(מ"י פ' נעלומן לקל"ט ע"ג), [ועיין ליקמן מות קל"ז].

קד. שמעתי מפי קדשו של מורי החסיד האלקי בעל שם טוב ז"ל שהזהיר על הזירות והזהירות בעסק התפלה לאנשים כערכנו, כדי שנינצל מן מחשבות זרות, ואמר בשם גיסו הרוב החסיד מו"ה גרשון קויטיבער ז"ל שאמר משליפה על האנשים וכו' שאינם מרגינשים כלל בתפלתם אם היו במחשבה זורה או לאו, ואמר משל, כי היה דרך אחד מסוכן מאד, והוא שהיה צריך לילך דרך יעד שהוא שם מחבאות של גזלים ושודדים, שהיו מצפים לאיזה עובר ושב, ואז קמו ממחבאיםם וגזו וHAMSO וטרפו ועשו בו פצעים וחבורות, וכל מי שהיה מונברח לילך דרך העיר היה מהלך במרוצה גדולה מאד, שלא יהיה לשודדים פנאי לילך ולבא אליו ממחבאיםם שישבו בהם, פעם אחת נסעו שני אנשים בחבורה אחת, והיה אחד מהם שתווי ושיכור מאד, והשני לא כן היה רק דרך כל הארץ, והנה בנסעם דרך העיר הזה, זה שהיה לשם בשכלו נסע ב瑪ירות גדול עד שעבר בשלום את העיר בלי פגע, וחייביו השני השיכור הלך לאת פסיעה אחר פסיעה, והרוצחים היו טורפים אותו והכו אותו ועשו בו חבלות ופצעים והוא לא הרגיש בדבר כלל מלחמת שכנותו הגדול,

מקור מים חיים

עא) עיין לעיל פ' בראשית בסוף הגה ק"ל, בעניין דבר חכמה ראה בה שאחר שדבוקה אל החכמה אינה מהרהורת ע"ש.

ואחר זה פגעו זה בזו, ועמד הראשון ותמה את עצמו על זה השני ושאל אותו איך ניצלה שלא המיתו אותו בהכאות גדולות שעשו לך, והשני השיכור היה מתחמה את עצמו על תמייתו של זה, ואמר שאינו יודע שום דבר שעשו לו, כי לדעתו הלאך בלי פגע, עד שהראשון הראה לו בمرة את הפצעים והחבורות שככל אבריו, וגם כתמים מן הדם שהוא שותת על בגדיו מן הפצעים והחבורות והוא נשאר בתמייתו ואינו זוכר כלל עז) והنمישל מובן מעצמו:
(דנרי מטה פ' נט)

קה. **הבעל שם טוב** הקדוש ז"ל אמר מה שבא לאדם ממחבות זרות ומבלבלים אותו בשעת התפלה הוא אדרבה סימן טוב, על פי משל, דלפni מלך בשר ודם יש כמו מחיצות ושומרים לפתחים, שלא לגשת אליו, זפעמים מודמן שאחד רוצה לילך עם המבוקש אל המלך והשומרים יודעים שהוא רע להם, ואז אם זה ההולך אינו חשוב והגון, והרי ודאי להם שלא יפועל כרצונו כי המלך לא ישגיח עליו כלל, אז תיכף כשהזה האיש אומר להשומרים שיניחו לו לעבור הפתחים ומהחיצות תיכף פותחים לו כי מה אייפת להו, מה שאין כן אם זה האיש שר וחשוב לפני המלך אז אשתמוטי קא משתמשי ליה בכל היכולת לדחותו בליך ושוב, שרצו נמי עניין התפלה ידוע כי הוא התקשרות **להעלות ניצוצות** הקדשות לפני המלך, כמו כן נמי עניין התפלה ידוע כי הוא התקשרות **אליהו החכמון** מהסתרא אחרא ר"ל ומכל דברים השפלים, וזה רע להם, לכן אם איש פשוט בא להתפלל לפני הקב"ה אשר גם בלאו היכי תפלו איננה כל כך כהוגן ולא תעשה בהם רושם, אז מניחין אותו ואין מבלבלים אותו כל כך, מה שאין כן באיש הירא, אשר תפלו עשה פרי למטה ושורש למעלה אז מתגברין הסטרא אחרא בכל היכולת ומבלבלים אותו במחבות זרות, והמשכיל היודע זאת מתגבר בכל فهو עליהם וצועק בקול מר אבי הושיעני, והקדוש ברוך הוא מתחאה לתפלתו של ישראל, אז נפתחין כל המחיצות והפתחים, וגורים תיקון הרואי, להעלות הניצוצות הקדושים, ופועל ישועות:

(צפת למת נערום פ' מלט).

קו. מבעל שם טוב, אם יכול לאדם מחשבה זורה יחשוב שהכל בא עז) מאותיות וهم

מקור מים חיים

עו) ועוד עיין לקמן פ' לך אותן ט' ואות י' שהבאתי ע"א וז"ל, בשם רבש"ן מה שיש בעבירה גם כן משל זה מס' תולדות יעקב יוסף קצר באופן רק באותיות, והם החינוי של דבר, ניצוצות שנפלו בקליפות ומ אלו הניצוצות בא כח התשובה וمبرדרין אוכל מותך הפסולת, עכ"ל, ועוד עיין לעיל בפ' בראשית בהגה ל"ד, ולקמן בהגה קנ"ב.

עו) עוד מענין צירוף אותיות עיין לעיל פרשנת בראשית בהגה כ"ט ע"ש. ובס' כתבי קודש דכ"ד

קדושים, רק שנצרפו במחשבתו לשנות, על כן אם יכול להפוך אותן להלו לדברים קדושים, היה טוב מאוד, או על ידי היפוך התבות של המחשבה זרה, או בהפסק התבאות לשתיים, והן בראשי תבות של המחשבה זרה, ודוקא שלא יופסק מהדבוקות: (למי לך לומת כ"ג)

כן. ויש באדם כמה כחות, שלזה העולם צריך כח זה, ולזה העולם כח זה, שעולה נשמוו לכל העולמות שצריך לעלות, ובודקין אותו בכל עולם אם הוא ראוי לעלות ואם לאו עם) דוחין אותו לחוץ, ולפעמים שולחין לו מחשבה זרה מחמת שדווחין אותו, ואם הוא חכם, באotta המחשבה יכול לקשר עצמו יותר להשם יתברך, שהמחשבה הוא אותן שהם אבריו השכינה רק שנפלו בקליפות מכח השבירה, ונעשה הצירוף של האותיות רע, כמו אדם שנוטן מעדרנים מעורבים מין בשאינו מינו, שככל אחד בפני עצמו הוא טוב וכאשר נתערבו הוא מאוש ורע מאוד, כך זה הוא גם כן נעשה רע: וכשהוא מבין באיזה עניין הוא המחשבה אם בתאה הוא מעולם התאה נפל, אם ביראה רעה הוא מעולם היראה, אם בגואה הוא מעולם התפארת, וכן בשארם דברים, שכולם עט

מקור מים חיים

ובא אליו אורח אחד למדן גדול ומבקש האב ממנו לתהות על קנקנו של תינוק זה, ואורח זה מנשׂהו ומקשה לו ומלבללו מן הפשט הפשט להעקיימו, כדי לנוטחו, והנער משיב לו על כל דבר ואינו מניח את עצמו להנצה, ויש לאביו נחת גדול מזה, וכשרואה האורח שאביו יש לו נחת גדול מזה או מוסף לעקשׂו ולהעקיימו ולהקשׂות לו ולהסירו מן הדרך של ההלכה הפשטטה, כדי שיתגבר הנער עוד ולא יניחו לנצח את עצמו ויהיה לאביו חונוג גדול יותר.

ועניין זה רוצה השם יתברך להשתעשע בילד שעשוים עמו ישראל, וצונו לדבוק בו באהבה, וזה נקרא הלכה רצה לומר הליכה להבורה יתברךשמו, ואמר הבעל שם טוב במה שכותב הארץ זיל' שהלכה הוא ר'ת הרייעו לה' כל הארץ (תהלים ק'), שרצה לומר שלhalblica זו צריך לשבר כל הארץות והחומריות עכ"ר [עיין לקמן פ' ואthanן את מ"ט] והלכה זו אפשר היה לעסוק בה פשוטה, אבל נתן לנו השם יתברך מנסה אחד הוא היצר הרע לנשות לנו בו כדרך שמנסין תינוק בהלכה, והוא מקשה ומפרק ומלבלל דרך הפשטטה להסביר אותנו ח"ו לדרך עוקם,

עמ) עיין לעיל בפרשטיינו אותן צ"ז ואות צ"ח ביאור עניין זה.

עמ) בעניין זיין מי הבניין עיין מה שהעתיקתי לעיל בפי' בראשית אותן ל"ז ל"ח ל"ט בפנים ובהגה.

וכתב בס' ליקוטים יקרים דכ"ז ע"ג וז"ל, ואמר הרב ר' עבר זלה"ה משל נחמד על עניין זה מעניין המחשבות הזרות המתגוללות ומתנפלות עליינו הרבה בתפלה וצריך טרחה גדולה להבראים, יותר מחשבות הפניות הזרות שכמעט אין יכולתبشر ודם להכניעם אם לא בעור אלהים, ואמר הו זלה"ה בזה סודות נפלאות הלא קצטם כתובים בכתביהם כו' אבל דברים ההם הם בערך אנשים גדולי הארץ ואנחנו לא נדע מזה מאומה איך להעלות מחשבה זרה לשרשה כו' (זעירן לקמן בהגה צ"ג מעניין זה באורך) אבל המשל הזה הוא טוב לנו, שאמר שעניין זה, שהוא, שלפעמים יותר שמתגבר אדם להתפלל, יבואו לו מحسابות רעות וזרות יותר, וענין זה הוא למשל, אם אדם יש לו בן נחמד בעל שלל גדול בתורה וחירף, וננהנה מאד ממנה, ורוצה שהיא לו עוד יותר נחת רוח ממנה,

שבועת ימי הבניין נפלו, וכשהוא מקשר אותם בשם יתברך באהבת הבורא וביראת הבורא, הוא מחזיר אותם לשורשם, וכן בשאר מדות, כל מחשבה לפי המדה שנפלת ממנו הוא מקשר אותה לאותה המדה, והקליפות נופלים ממנה, ונעשה הצירוף טוב, וזהו דאיתא (סנת דין ג' ע"ח) מהTier החבלים והשקרים נופלים, השקם דהינו הקליפות נופלים:

ויש להשם יתברך ברוזן הוא בזוּה הנאה גדולה, למשל הבן מלך שנפל לשביה פ' כשמביאין אותו לפניו המלך הוא נהנה מאד יותר מזה הבן שהיה אצליו תמיד:

(כת"ט פ"ג ד"ג ע"ה, לקוטי למלייס ד"ד קו"ף ע"ה)

כך. בשם ריב"ש כאשר בא לאדם מחשبة זורה בתפלה או בלימוד, ישבור המחשبة זורה ההוא, וידבק עצמו בבורא יתברך, ובזה מתקן ניצוץ קדוש שיש במחשبة ההוא, והואispiel לאדם שהיה מונח מעות והיה בנו בשביה ובא אצל אביו ואמר הרי יש לך מעות פدني מהשביה:

(לקוטיס יקרים דעתו ע"ג)

אלה יתברך

קט. הנה האדם העוסק בתורה ותפלה بلا דחיפתו ורוחימו לא פרחת לעילא (קיים סואל מיקון י") ומכל שכן אם יש בו מחשבות זרות, שנקרו קדשים פסולים פ' ונסרו לחיצונים, וכשהחזר האדם בתשובה מגביה הניצוצות הקדושים שנמסרו אל החיצונים, ולכן כשבועמד בתפלה או בעוסקו בתורה עומדים מחשבות זרות לבלב תורה ותפלותו, כי המחשבות זרות הם חטאותיו, ועומדים לפניו בדרך מלחמה, אבל כוונתם שיתקנום ולהוציאם עמוקות הקליפות, והיינו על ידי פ' שיחרד כשירגש שהם עונתו וי策ער עליהם, וביאור דבר זה קבלתי מרבי ואין צורך להאריך כאן:

(מולדים יען יומך מקום דין ג' ע"ה)

מקור מים חיים

לקמן בפרשטיינו אותן ק"ע בפסוק כי יצר לב האדם רע מנעוריו.

פ' עיין הניצוץ שודמה לבן מלך שנפל לשביה עין لكمן ר"פ מקץ, ועוד הובא באורך לקמן בפ' ואתחנן אותן י"ד, וענין מה שתענוג תמידי אינו תענוג מבואר לעיל בפרשטיינו אותן י" ואות י"ב ע"ש.

פ' עין לקמן באמרי ר"יה ויוריכ אותן ל"ח ל"ט ואות מ' מענין זה.

פ' עין לקמן באמרים הסמכים שմבוואר עניין חרודה זו שהוא לחבר יראה עם נורא ע"ש באות ק"י.

וכשאנו חכמים ואין אנו מניחים אותו, אז יש להשם יתברך תענוג גדול, וכשרואה היצור שיש להשם יתברך תענוג, והוא נראה גם כן למען השם יתברך כמו שכותב (תהלים קמ"ח) רוח סערה עשוה דברו, וכמו שכותב בזוהר (תרומה דקס"ג ע"א) ממש הזונה כדיוע [הובא לעיל בפ' בראשית אותן קמ"א], הוא מכובן את עצמו לנשות יותר ומסבב להעקים יותר, וזהו סיבת התגברות המחשבות זרות בתפלה, עכ"ל, והובא בכח שם טוב דט"ז ע"א בקיצור, ולאחר זה בדף ע"א העתיק עוד הפעם באריכות כמו שהעתקתי לקמן פ' בחקותי אותן א' ע"ש, ועוד משל כעין זה עין ק"י.